

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **JUDr. M. D.**, bytem XXX, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, Pod sídlištěm 1800/9, Praha 8, za účasti: 1) M. Č., bytem XXX, 2) Ing. M. H., bytem XXX, 3) R. M., bytem XXX, 4) Ing. H. F., bytem XXX, 5) Ing. R. K., bytem XXX, 6) Ing. Č. H., bytem XXX, 7) D. S., bytem XXX, 8) J. T., bytem XXX, všichni zastoupeni JUDr. Pavlou Schincke, advokátkou se sídlem nám. Kinských 7, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. ZKI-0-70/557/2008-Ji ze dne 8. 7. 2008,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Praze, kterým bylo zrušeno usnesení

Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-západ sp. zn. OR-116/2007-210-52 ze dne 19. 3. 2008, jímž přerušil na návrh žalobce řízení o opravě chyby vedené podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., a kterým bylo toto řízení zastaveno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v parcelním protokolu s posledním dodatkem pro roky 1954-1955 byl pozemek evidován jako les, jako cesta byl pozemek označen v operátu jednotné evidence půdy – soupisu parcel pro zjednodušenou jednotnou evidenci půdy, uzavřeném dne 12. 3. 1957 s poznámkou, že jde o cestu. Ze spisu je zřejmé, že žádný omyl při vedení katastru zjištěn není a obnova katastru nebyla provedena. Úkony provedené podle předpisů platných v rozhodném období, v němž evidence vznikla, byly provedeny podle listin, aniž se zápis od jejich obsahu lišil, takže rovněž nepřipadá v úvahu oprava chyby.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že přerušení řízení o opravě chyby, jež bylo zahájeno na jeho návrh ze dne 16. 2. 2007, navrhl svým podáním doručeným katastrálnímu úřadu dne 29. 2. 2008. Úřad tomuto návrhu dne 19. 3. 2008 vyhověl, načež k odvolání Občanského sdružení Hvozdy žalovaný toto usnesení zrušil a řízení zastavil. Toto rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné, neboť část předmětného pozemku parc.č. 376/22 byla zapsána jako cesta v důsledku nesprávného postupu pozemkového katastru v roce 1933, byť se stále jedná o lesní pozemek. Řízení o opravě chyby podle ust. § 8 katastrálního zákona je možno provést a žalovaný tak rozhodl nezákonně. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a setrval na stanovisku, že žádný omyl při vedení a obnově katastru zjištěn nebyl a nejedná se ani o situaci podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě uvedl, že návrhem ze dne 16. 2. 2007 se domáhal u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj jako vlastník pozemku parc.č. 376/22 v kat. ú. Masečín, obec Štěchovice, opravy údajů u pozemku. V Pozemkovém katastru byl do roku 1933 pozemek veden jako les, přičemž v tomto roce došlo k zápisu geometrického plánu z 22. 6. 1933, který protiprávně změnil část pozemku na druh cesta. Předmětný pozemek je však stále lesním pozemkem. Podáním ze dne 29. 2. 2008 žalobce navrhl přerušení řízení o opravě chyby, a to z důvodu možného zajištění dalších podkladů pro rozhodnutí katastrálního úřadu. Katastrální úřad tomuto návrhu dne 19. 3. 2008 vyhověl, proti čemuž podalo odvolání Občanské sdružení Hvozdy. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím zrušil usnesení katastrálního úřadu a řízení zastavil s tím, že co se týká zápisu v katastru nemovitostí týkajícího se druhu pozemku a typu a způsobu jeho ochrany, nejedná se o chybu podle § 8 katastrálního zákona. Žalobce má však za to, že předmětný pozemek je stále a vždy byl lesním pozemkem, tento charakter neztratil nejen fakticky, ale i co se jeho „právní“ povahy týká, a oprava chyby v katastru nemovitostí by byla pouze uvedením do souladu stavu zapsaného v operátu nemovitostí se stavem skutečným. Předmětný pozemek par.č. 376/22 byl v Pozemkovém katastru do roku 1933 veden jako les, avšak v tomto roce došlo k zápisu geometrického plánu z 22. 6. 1933, který tento pozemek rozděloval a přitom protiprávně změnil zbylou část

pozemku na druh cesta (později ostatní plocha – ostatní komunikace). Zákon č. 250/1852 Ř.Z. v tehdejší době ale takové odnětí lesní půdy nedovoloval, což vyplývá i dobové judikatury, na kterou žalobce poukázal. Zápis pozemku jako cesta měl význam pouze pro účel výběru daní, na povaze pozemku jako lesního se nic nezměnilo. Pouhým geometrickým plánem nemohl být druh pozemku nijak změněn. Pozemek je stále pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, nezpevněnou lesní cestou. K tomu žalobce předložil vyjádření Lesů České republiky, s.p. a osvědčení Krajského úřadu Středočeského kraje. V případě opravy zápisu, jehož se žalobce domáhá, se nejedná o závazný údaj katastru nemovitostí ve smyslu § 20 katastrálního zákona, navíc všechny okolní pozemky jsou lesními pozemky, takže pro ostatní osoby, které se proti této změně ohrazovaly, se nic nezmění – volný přístup na tento pozemek jim bude zajištěn institutem obecného užívání lesa. Dále se žalobce neztotožňuje a argumentací žalovaného, který uvedl, že předmětný pozemek byl jako cesta označen v operátu jednotné evidence půdy uzavřeném dne 12. 3. 1957 s poznámkou, že jde o cestu; nejedná se tedy o chybu v katastru ve smyslu § 8 katastrálního zákona. Žalobce má však za to, že se o lesní pozemek jedná i nadále, a stav zapsaný v operátu KN neodpovídá ani právnímu stavu, ani stavu skutečnému. Řízení o opravě chyby podle § 8 katastrálního zákona je možno provést, neboť se v historii vyskytl zřejmý omyl spočívající v nesprávné, v rozporu se zákonem provedené evidenci předmětného pozemku. Napadené rozhodnutí žalovaného je tedy nezákonné a žalobce proto navrhl, aby je soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly

a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,

b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Katastrální zákon v citovaných normách stanoví, co je považováno za chybu v katastrálním operátu, kterou lze opravit popsáním postupem. Vzhledem k tomu, že jde o výčet taxativní, je zřejmé, že jiné skutečnosti se za chyby v katastrálním operátu nepovažují a jejich oprava postupem podle ust. § 8 katastrálního zákona není přípustná.

Z vyjádření žalovaného, jakož i z obsahu podané žaloby je zřejmé, že v projednávané věci žalobce nenamítal nepřesnosti při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Je tedy zjevné, že ve věci nebyl důvod k opravě chyby podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona.

Za chybu ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona je pak možno považovat jen existující rozpor mezi zápisem v katastru nemovitostí a mezi podkladovou listinou, jež je součástí operátu. Takový rozpor však v projednávané věci neexistuje. Z obsahu žaloby, ale i z vyjádření žalovaného je nesporné, že údaj, zapsaný v současné

době v katastru nemovitostí, byl převzat z evidence nemovitostí, vedené podle dřívějších právních předpisů, a nadto se opírá o podkladové listiny. Nelze tedy nijak odůvodnit stanovisko, že by byl dán zřejmý omyl při vedení a obnově katastru, neboť mezi zápisem v katastru nemovitostí a podkladovými listinami žádný rozpor shledán nebyl.

Pro úplnost Městský soud v Praze uvádí, že výkladem pojmu „zřejmý omyl“ se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103 (www.nssoud.cz), kde dospěl k závěru, že „vyčerpávající definice slovního spojení „zřejmý omyl“ dosud v judikatuře ani v odborné literatuře provedena nebyla, ostatně taková definice by byla velmi obtížná. Neurčitý pojem zřejmý omyl je tudíž potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený) tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu).“

Žalobce svůj požadavek na provedení opravy opíral o tvrzení, že v roce 1933 měla být geometrickým plánem oddělena část lesního pozemku a označena jako cesta, ačkoliv takové odnětí povahy lesního pozemku tehdejší zákony nedovolovaly. Tyto skutečnosti by byly z hlediska ust. § 8 katastrálního zákona relevantní tehdy, pokud by nastaly v době po 1. 1. 1993, tedy po zřízení katastru nemovitostí. Došlo-li však k zápisu údajně nesprávné informace v roce 1933, tedy v době před zřízením katastru nemovitostí a před zahájením zápisů podle katastrálního zákona, nepřichází tu použití ustanovení § 8 katastrálního zákona vůbec v úvahu, neboť i kdyby ona informace byla skutečně nesprávná, nevznikla zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.

Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu